

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: V. B.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5.8.2014, č.j. „X“, o invalidní důchod,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 5.8.2014, č.j. „X“, kterým byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 16.6.2014, č.j. „X“, jímž byla žalobkyni podle ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítnuta žádost o invalidní důchod, neboť nezískala potřebnou dobu pojištění.

V žalobě uvedla, že na každé dítě by měla mít započítanou dobu mateřské dovolené jako dobu pojištění v délce 2 až 3 roky na každé dítě. Žalobkyně celkem porodila 5 dětí, takže doba pojištění by měla být 10 nebo 15 let. Dále má odpracováno přes 11 let. Vzhledem k jejím zdravotním potížím by měla mít na invalidní důchod nárok, a to alespoň na částečný invalidní důchod.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a poukázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále odkázala na ustanovení § 38 a § 40 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění a uvedla, že žalobkyně je sice invalidní z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a proto splnilo podmínku pro přiznání nároku na invalidní důchod, ovšem druhá podmínka, a to potřebná doba pojištění, naplněna nebyla.

Z údajů v dávkovém spise a těch, které žalobkyně uvedla při podání žádosti, vyplývá, že v období deseti roků před vznikem invalidity, tj. v době od 3.2.2014 do 2.2.2014 získala pouze 1 rok a 27 dnů pojištění; v období dvaceti roků před vznikem invalidity, tj. v době od 3.2.1994 do 2.2.2014, získala pouze 9 roků a 14 dnů pojištění. Pro posouzení podmínky potřebné doby pojištění pro získání nároku na důchod bylo přihlédnuto i k době vedení žalobkyně v evidenci Úřadu práce po 31.12.1995 jako uchazeče o zaměstnání. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí byl žalobkyni mj. vysvětlen i postup při zápočtu péče o dítě v souběhu se zaměstnáním.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobkyně a žalovaná se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pro posouzení případu je relevantní následující právní úprava důchodového pojištění.

Podle ustanovení § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění mimo jiné má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění.

Podle § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků.

Podle § 40 odst. 2 věta první a druhá zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků.

Podle § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění kryjí-li se doby pojištění navzájem, započte se pro stanovení celkové doby pojištění pro vznik nároku na důchod a výši procentní výměry důchodu jen ta doba, jejíž zápočet je pro pojištěnce výhodnější; totéž platí, kryjí-li se navzájem náhradní doby pojištění nebo doba pojištění a náhradní doba pojištění.

Soud konstatuje, že pro splnění potřebné doby pojištění by žalobkyně buď musela

splňovat dobu pojištění 5 let v posledních 10 letech před vznikem invalidity, nebo dobu pojištění 10 let v posledních 20 letech před vznikem invalidity (k výkladu ustanovení § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění viz rozsudek NSS ze dne 19.8.2015, č.j. 3 Ads 56/2014-31, www.nssoud.cz).

V průběhu péče o dítě, kterou je možno započítat jako dobu pojištění maximálně po dobu do 4 let věku dítěte [§ 5 odst. 2 písm. d) zákona č. 155/1995 Sb.], však zároveň žalobkyně i pracovala. V souladu s ustanovením § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je možno započítat pouze jednu dobu, a to buď dobu zaměstnání, anebo dobu péče o dítě. Ze správního spisu vyplývá, že u žalobkyně je období péče o dítě možno započítat v období od 11.11.1978 do 3.2.1984 a v období od 20.3.1984 od 29.10.1992, a to vzhledem k narození dětí žalobkyně a dosažení čtyř let věku těmito dětmi (R. H., nar. ..., L. H., nar. ..., M. T., nar. ..., J. T., nar. ... a J. B., nar. ...). Žalobkyni tak byla započítána jako doba pojištění pouze doba péče o dítě v době, kdy nepracovala, a to v období od 1.1.1987 do 7.3.1988 a od 31.10.1991 do 29.10.1992.

Je nesprávná úvaha žalobkyně, že vedle dob péče o dítě je nutno připočíst i veškeré doby zaměstnání, neboť pokud se tyto dvě doby kryjí, započítává se pouze jedna, což je i případ žalobkyně. Shora uvedené doby pojištění budou mít význam při jiných dávkách důchodového pojištění, zejména při vzniku nároku na starobní důchod, nemají však vliv na vznik nároku na invalidní důchod v případě žalobkyně, jak je rozebráno níže.

Ze správního spisu postoupeného žalovanou totiž vyplývá, že žalobkyni vznikla invalidita dne 3.2.2014. V rozhodném 10ti letém období před vznikem invalidity, kdy by musela mít žalobkyně 5 let pojištění (tj. od 2.2.2014 do 3.2.2004) získala žalobkyně pouze 1 rok a 27 dnů pojištění a v rozhodném 20ti letém období před vznikem invalidity, kdy by žalobkyně musela mít 10 let pojištění (tj. od 2.2.2014 do 3.2.1994) získala žalobkyně pouze 9 let a 14 dnů pojištění. Jak je zřejmé období péče o děti žalobkyně do rozhodného období v daném případě nespadá, neboť poslední dítě dosáhlo věku čtyř let dne 29.10.1992, avšak rozhodné období 20ti let před vznikem invalidity počíná dne 3.2.1994. To znamená, že pro případ vzniku nároku na invalidní důchod v daném případě nehraje péče o děti roli.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť jí nad rámec úřední činnosti žádné nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 5. února 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová